

Cảm ơn và xin lỗi

Tiếng cảm ơn cùng nụ cười đầy hồn nhiên của chị gánh xôi bán rong ngoài đường khi tôi là người duy nhất dừng lại đỡ chị dậy khi chị bị chiếc xe va quệt giữa dòng người đông đúc, vội vã, không khỏi làm tôi ngỡ ngàng. "Cảm ơn", đã bao lâu rồi mình không nói và cũng không mấy nghe được hai từ ấy vậy nhỉ? Tôi khựng lại một chút để có cơ hội động não và tự nhiên thấy mình thật nực cười khi chợt nhận ra đã đã lâu lắm rồi chính tôi chưa nói câu "cảm ơn" đó với một ai, dù là người thân hay người không quen.

Không phải là không có ai xứng đáng để tôi dành tặng từ ấy, cũng không phải khi nói ra, tôi phải tự hạ mình để làm đẹp một cá nhân nào cả, càng không phải là tôi kênh kiệu, tự coi mình là số một, không cần nói lời cảm ơn với ai. Có lẽ đơn giản là tôi quên làm điều đó, coi những gì tôi được nhận được trên đời này như một lẽ đương nhiên phải có và hơn hết thảy, tôi chưa đủ can đảm để ghi nhớ sự biết ơn và nói lời cảm ơn vào bộ nhớ của mình.

Tôi coi việc tôi được sinh ra trên đời này như là một lẽ tự nhiên để rồi tôi chưa một lần nói tiếng "cảm ơn" công lao chín tháng mười ngày mang nặng đẻ đau của mẹ, cảm ơn những đêm dài thao thức không ngủ của cha mỗi khi tôi đau ốm. Tôi coi việc tôi lớn lên, đến trường đi học là đương nhiên vì lẽ có người dạy thì tôi mới đi học và nếu không có học trò thì trường học lập ra để làm gì và thầy cô có ai để dạy, để rồi tôi cũng quên cảm ơn những gì tôi có được ngày ngày qua tháng nọ, nuôi dưỡng tôi nên vóc nên người, tứ bác nông dân với những hạt gạo thơm ngon, đến những người thợ may áo tôi mặc ....tất tất cả, những thứ gì tôi mang trên người, từ trong ra ngoài, phương tiện vật chất đến tinh thần...tôi đều phải mang ơn!

Và gần nhất, tôi quên cảm ơn một người tốt bụng chỉ đường cho tôi khi tôi đến nơi lạ lẫm, không nói lời cảm ơn với cô bạn đã cúi người nhặt quyển sách tôi làm rớt trong thư viện sáng nay, quên luôn cả cảm ơn bác hàng xóm dễ thương tặng tôi mấy quả sung ngọt ngào giữa trưa hè nắng gắt... Quên cảm ơn một người dung cho tôi sự quan tâm, người xa lạ cho tôi nụ cười giữa dòng đời xuôi ngược... Hình như tôi không biết rằng một tiếng "cảm ơn" sẽ làm ấm lòng người nhận biết bao nhiêu. Tôi thật vô tâm biết chừng nào!

Đôi lúc tôi đổ thừa cho công việc bận rộn, rằng cuộc sống quá máy móc, bắt tôi luôn chạy theo đồng hồ, không cho phép tôi dừng lại một giây vàng ngọc trong quỹ thời gian của mình để nói lời cảm ơn.

Và càng không có thời gian để nói lời xin lỗi. Tôi không nói lời xin lỗi với ba mẹ vì tôi biết chắc mẽm rằng ba mẹ nào lại chẳng thương con, con cái có thể hờn dỗi, bỏ đi... chứ ba mẹ chẳng ai giận lâu với con cái làm gì., và luôn mở rộng vòng tay đón con cái trở về.

Tôi không nói lời xin lỗi với những người bị tôi làm tổn thương mà chỉ loay hoay cố gắng thật buồn cười nghĩ cách để thoát tội mà thôi. Đôi khi tôi biết rõ tôi là người có lỗi và chỉ cần tôi mở miệng nói hai chữ “xin lỗi” thôi thì tôi sẽ không có gì phải áy náy, ân hận như lúc này đây. Và đôi lúc, tôi không kịp nói lời xin lỗi cả với một người đã ra đi mãi mãi...

Không phải tôi được sinh ra để làm kẻ không biết đến giá trị của hai từ ấy nhưng đôi khi "cái tôi" trong tôi quá lớn, bản ngã trong tôi trỗi dậy, kiểm soát lý trí tôi, không cho phép tôi mở lời, để rồi khi tôi ở thế của kẻ chiến thắng, sau nụ cười ngạo nghễ là những giọt nước mắt lặng thầm của chữ "giá như". Giá như... tôi biết cảm ơn và chịu nhận lỗi thì giờ này tôi thanh thản, nhẹ nhàng biết bao nhiêu.

Bây giờ, tuy đã muộn, tôi muốn sống chậm lại, làm việc chậm lại để cảm nhận hơi thở của tôi trong mọi sinh hoạt của cuộc sống không ngừng trôi, để học nói hai câu xin lỗi và cảm ơn trong mọi cơ hội,... để ngày mai không phải ân hận cho ngày hôm qua. Tôi muốn tôi là người tốt.

Bông Lục Bình - 2018

www.vietnamvanhien.org

